

[Jensen (Aale).]

leve Livet sammen, stifte Ægteskab og sætte fælles Bo, kan naturligvis udsætte det en Tid. Men Ventetiden kan blive for lang, til sidst giver de efter for Kravet og søger at faa et Erhverv. Dette er sket i stor Udstrækning, fordi Højkonjunkturen var saa langvarig. Derfor har vi staaet i den Situation, at Forældrene hjalp de unge efter bedste Evne til at faa et saadant Erhverv, selv om de maaske nok saa lidt skeptisk paa de høje Priser. Men de sagde til sig selv: Det er jo alligevel gaaet rundt for os, og maaske kan det vedblivende gaa rundt; derfor maa vi se at hjælpe vore Børn til et Erhverv. Dette har medført, at mange er kommet til Landbrugserhvervet som til andre Erhverv med meget stor Gæld. Forældrene har hjulpet efter Evne, maaske endog i mange Tilfælde over Evne. Een Ting tror jeg i alt Fald, man kan sige er sket i al Almindelighed, nemlig at man har hjulpet de unge til Ejendomme, som var alt for store i Forhold til de Midler, de havde at sætte i dem. Det kunde gaa, saa længe vi havde de høje Priser, men da vi fik de nuværende lave Priser, var det givet, at man ikke kunde bære den store Rentebyrde, som er opstaaet paa Grund af disse Forhold, lige saa lidt som man kan svare de store Afdrag, der ogsaa i mange Tilfælde skal svares. Saa hjælper Forældrene, saa længe de kan, men det hører jo ogsaa op, og derfor er Stillingen i Øjeblikket den, at det er ikke alene de Mennesker, som har erhvervet Ejendomme under Højkonjunkturene, der er i en vanskelig Situation, det er ogsaa mange ældre Mennesker, der har haft deres Ejendomme hele Højkonjunkturen igennem, som er kommet i en vanskelig Situation af den Grund, at de har hjulpet deres Børn i Vej. Nu kan Børnene ikke klare sig længere, og saa hjælper Forældrene dem saa længe som muligt.

Derfor forekommer det mig — jeg har sagt det saa ofte, vistnok ogsaa fra denne Talerstol, jeg har i hvert Tilfælde sagt det mange Gange ude i Landet —, at den alt for høje Gæld, der er stiftet, maa ned; og den kommer ned, derom er der slet ingen Tvivl. Men der er kun to Maader, den kan komme ned paa, enten ved at Ejendommene kommer til Tvangsauktion, eller ved at man søger at hjælpe Ejerne til en Akkord. Det er dette sidste, der gøres Forsøg paa her.

Der er mange, baade her i Rigsdagen og ude i Landet, som siger, at den Haandsrækning, der her ydes, ikke kan hjælpe Folk til at blive ved deres Ejendom. Det

er muligt, at den kun i begrænset Omfang kan det; men Ministeriet rækker dog her en hjælpende Haand, som i alt Fald kan hjælpe en Del, og hvordan saa Forholdene vil udvikle sig i den kommende Tid, derom ved vi intet. Vi kan kun leve i Haabet om, at der igen vil komme bedre Tider, og det er Lovforslaget egentlig ogsaa bygget op paa.

Nu ser det jo lidt mærkeligt ud for Befolkningen, som følger Rigsdagens Arbejde, at der er fire store Partier her i Rigsdagen, som alle vil hjælpe Landbruget; men disse fire Partier kan ikke enes om et Forslag, som de kan staa fælles om. Det har vist sig umuligt. Det var umuligt ved de Forslag, vi vedtog forleden om Krisehjælp, og det har vist sig at være umuligt, hidtil i alt Fald, med Hensyn til det Forslag, der foreligger her. Det er mig ganske ufatteligt, at Partiet Venstre ikke kan gaa med til det. Det er indrømmet i Folketinget af den Taler, som særlig har haft Ordet paa Venstres Vegne dér, og tillige af den ærede Ordfører for Partiet Venstre her i Tinget i Dag, at det foreliggende Lovforslag byder paa Fordele og betyder Fremskridt i Forhold til det, vi har haft før, og det, vi havde før — det blev ikke sagt af Ordføreren, men det maa den ærede Ordfører erkende —, betød et meget stort Fremskridt i Forhold til den Lov, der blev gennemført af Venstres Regering med Folketingsmand Madsen-Mygdal som Landbrugsminister. Den Gang var der ikke Tale om, at Staten maatte lide noget som helst Tab; der var ikke Tale om, at der maatte ofres noget fra Statens Side. Det var den Gang, man selv havde Ansvaret. Nu derimod stilles der Forslag om, at Staten skal risikere — jeg havde nær sagt det mest mulige, i alt Fald skal paa tage sig en stor Risiko; det er da ikke til at misforstaa. Man erkender fra Venstres Side, at Forslaget her rummer Fremskridt, endogsaa betydelige Fremskridt, men trods det vil man ikke stemme for Forslaget. Man kan da ikke blive fri for at sige til sig selv — og Befolkningen vil naturligvis ogsaa sige til sig selv, naar den bliver klar over dette —: Det er dog vist nogle vanskelige Mennesker at forhandle med, disse Venstre-mænd. Hvis de ser saadan paa det, ser de efter min Mening ogsaa rigtigt.

Maa jeg sige til det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter), at han i Dag som altid har begyndt med en saglig Behandling af Tingene. Jeg vilde have været glad ved, om vi kunde have faaet en lige saa saglig Behandling af det Lovforslag, vi vedtog forleden Dag, men det blev nu ikke Tilfældet.